

nu bliver flyttet til Syd for Middelfart, forringes i ganske overordentlig Grad. Jeg gad vide, om den høje Regering eller nogen i dette Ting vil træde i Skranken for, at de Grundejere, som derved vil tabe en hel Del af den Formue, de har anbragt i Grundejendomme ved Strib, skal have Erstatning af de offentlige Kasser. Jeg tror det ikke. Men hvis man ikke vil anerkende den Betragtning, forstaaer jeg ikke, man vil kræve at hvis der sker en Grundværdistigning paa Grund af en offentlig Foranstaltning, skal denne Værdiforøgelse indbetales i de offentlige Kasser.

Dog vil mit Parti ikke stille sig afvisende — og har aldrig stillet sig afvisende — overfor en rimelig Beskatning af samfundsskabte Værdier; men Værdistigningen maa være indkasseret ved Salg, for at Ejerne skal indbetale en Del deraf til de offentlige Kasser. Man maa ikke udsætte nogen Samfundsborger for at komme til at aflevere en *tænkt* Værdi i en Tid, hvor hans Grunde er udsat for Stigning; f. Eks. vilde det være ganske uretfærdigt, hvis man havde paalagt en Grundværdistigningsskat i den Tid, da Grundværdien steg i Strib, fordi Tilflytningen blev saa stor, og Grundejerne saa selv skulde bære Tabet, naar Grundene falder igen. Jeg kunde derfor tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Steen, der omfatter Skatteyderne i Middelfart-Kredsen med saa stor Interesse, nu stillede sig ved min Side og traadte i Skranken for, at hvis denne Værdistigningsskat skal indføres — først til Kommunen naturligvis, hvad der har mindre Betydning, men dernæst antagelig til Staten, da det ikke altid er kommunale Foranstaltninger, som bevirker Værdistigning —, skal der gives en klækkelig Erstatning til Strib Kommune, fordi der nu vil ske en mægtig Nedskrivning af Grundværdierne i denne Kommune.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har fremført, vil jeg hævde, at Kravet om at dele Beskatningen af fast Ejendom i en Bygningsafgift og en Grundværdiskat ikke er og ikke kan være noget Retfærdighedskrav. Det eneste Formaal, der kan være for dette Krav, er, at det giver Mulighed for at fremskaffe nye Indtægtskilder til det Samfund, som altid hungrer efter øgede Indtægter, det Samfund, som takket være de demokratiske Regeringsideer, aldrig kan faa nok.

Da vi i 1903 fik den Lov, som man nu ønsker afskaffet, udtalte daværende Finansminister Lassen, at naar man fik vedtaget dette Beskatningsprincip, vilde Regeringen aldrig mere savne Midler til de

sociala Love, thi saa behøvede man blot at dreje en Omgang paa Skatteskruen for at faa nye Midler. Dette har vist sig ikke at holde Stik, idet den umættelige Molok, som hedder det demokratiske System, aldrig kan faa Skatter nok. Man søger netop nu at finde nye Skatteklæder. Den Skatteskrue, som Vilhelm Lassen talte om i 1903 — eller maaske var det senere —, er nu drejet saa haardt om, at ingen af dem, som var med til at gennemføre Princippet, den Gang havde nogen Anelse om, at man nogen Sinde skulde kunne dreje Skrueen saa mange Gange om, som det er sket; og man vil forstaa, at naar der nu indføres et nyt Princip, vil dette være udsat for den samme Udvikling. Hvis de demokratiske Ideer stadig skal sidde i Højsædet, vil dette Princip blive udnyttet paa samme Maade. Udviklingen af dette System vil medføre ikke alene det samme øgede Tryk paa Erhvervslivet, som de nuværende Skatter bevirker, men vil samtidig medføre en højst alvorlig Situation for det danske Landbrug.

Jeg maa atter anholde det ærede Medlem Hr. Henningsens Udtalelse om, at dette Skatteprincip skal udnyttes for at skaffe Byerne større Indtægter; ja, det er rigtigt, i første Instans vil dette Lovforslags Vedtagelse betyde større Indtægter til Byerne, men senere vil Princippet komme til at virke ogsaa i Landkommunerne. Specielt vil man i de Kommuner, som har socialdemokratisk og radikal Styrelse, udnytte Princippet til det yderste og konfiskere en Del af den Privatkapital, som er anbragt i fast Ejendom. Og naar man er naaet saa vidt med Systemet, at man ogsaa ude paa Landet faar det udnyttet, saaledes som det skal udnyttes for at kunne give de sociale Virkninger, som man med saa stor Glæde har peget paa fra radikal Side, saa er det, jeg paastaar, at man opnaar at ødelægge den Udvikling, der er sket indenfor det danske Landbrug, en Udvikling, der har været saa stor, at vi herhjemme har bedre Muligheder for at klare os under de nuværende Forhold end noget andet Land, fordi den danske Jord er dyrket saa stærkt, at vi ikke alene kan brødføde dem, der staaer i Landbrugserhvervets direkte Tjeneste, men ogsaa kan bære en Industri, selv om denne Industri bliver i høj Grad generet af Udlandets Konkurrence.

Det kan vi, hvis vi vil tilrettelægge Forholdene saaledes, at vi kan forbruge Industriens Produkter herhjemme. Der er derfor de allerbedste Muligheder for, at det danske Samfund kan klare sig, selv i en vanskelig Tid, naar det blot vil indrette sig derpaa.